

Sygn akt: I C 791/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący :SSR Magdalena Lemańczyk-Lis

Protokolant :st. sekr. sądowy Julita Formela

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Kościerzynie na rozprawie

sprawy z powództwa B. R.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S A w W. na rzecz powódki B. R. kwotę 30.000zł. (trzydzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.04.2015r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1.500zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej od uiszczenia której zwolniona była powódka.

Sygn. akt I C 791/15

UZASADNIENIE

Powódka B. R. w pozwie z dnia 14.09.2015r. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) SA w W. kwoty 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.04.2015r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Nadto wniosła również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 22.08.1998r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego na skutek odniesionych obrażeń zmarł brat powódki C. B.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w towarzystwie pozwanego ubezpieczyciela. Powódka była silnie związana z bratem, spędzała z nim wiele czasu przy różnych okazjach. Jego niespodziewana i tragiczna śmierć była silnym przeżyciem dla powódki, która mimo upływu czasu nadal cierpi z powodu jego utraty. Zadośćuczynienie pieniężne w żądanej pozvem wysokości winno, choć w części zrekompensować powódce krzywdę i ból spowodowany utratą najbliższej osoby. W tym stanie rzeczy powództwo o zadośćuczynienie jest zasadne.

(k-2-10- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że prawo do uzyskania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę jedynie najbliższym członkom rodziny zmarłego. Zdaniem pozwanego dorosłe rodzeństwo, które posiada własną rodzinę, nie należy do kręgu osób najbliższych innej osoby dorosłej. Osobami najbliższymi w rodzinie

są takie osoby, których sytuacja życiowa kształtuje się w pewnej zależności od siebie. Powódka i zmarły brat żyli we własnych rodzinach, a zatem powódka winna wykazać charakter więzi między nią a bratem.

(k-37-38- odpowiedź na pozew)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 sierpnia 1998r. w miejscowości L. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem marki S. (...), naruszając zasady ruchu drogowego, doprowadził do zdarzenia z pojazdem osobowym marki R., który prowadził C. B.. W wyniku zdarzenia C. B. poniósł śmierć. Sprawca wypadku został prawomocnie skazany.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

k- 19- kopia wyroku

k- 21- kopia aktu zgonu)

C. B. w chwili wypadku miał 39 lat. Był żonaty, miał troje małoletnich dzieci. Prowadził przedsiębiorstwo budowlane. Mieszkał w sąsiedztwie rodziców i siostry B. R., rodziny dzieliły wspólne podwórko. Rodzeństwo było ze sobą bardzo zżyte, wspólnie dzieliło radości i troski, szanowali się nawzajem. B. R. była w tym czasie już po rozwodzie, z małżeństwa posiadała troje małoletnich dzieci. Brat wspierał ją w tym trudnym okresie życia, służył pomocą, często z nią rozmawiał. B. R. również wspierała brata. W jego małżeństwie nie działa się bowiem dobrze, gdyż jego żona nadużywała alkoholu i zaniedbywała dzieci i obowiązki domowe, a on nie był w stanie sprostać wszystkim obowiązkom domowym i związanym z opieką nad dziećmi z uwagi na pracę. Dlatego B. R. często pomagała mu w opiece nad dziećmi, gdy jego żona przebywała na kolejnych leczeniach odwykowych. Z uwagi na bliskość zamieszkiwania rodzeństwo na co dzień dzieliło ze sobą swoje troski i radości.

O wypadku B. R. dowiedziała się, gdy była z ojcem na grzybach. Wypadek miał miejsce 20 metrów od miejsca zamieszkania C. B.. Gdy B. R. wróciła do domu, stały tam pojazdy policji i straży, ciało brata zostało już zabrane. Gdy B. R. dowiedziała się o śmierci brata, przeżyła szok, wydawało jej się to niemożliwe. Niespodziewana i nagła śmierć C. B. zburzyła spokój całej rodziny. B. R. nie mogła się otrząsnąć z szoku, ciągle płakała, była smutna i rozdrażniona, miała pretensje do Boga, że straciła brata. Dodatkowo w związku ze śmiercią brata na B. R. spadła faktyczna opieka nad jego małoletnimi dziećmi, gdyż ich matka nie była w stanie się nimi zająć. B. R., mimo bólu i poczucia straty, zajęła się dziećmi brata jak własnymi, stworzyła im bezpieczny i spokojny dom, pomimo iż sama w tym czasie sama miała troje małoletnich dzieci. W okresie od 19.10.2000r. do 30.06.2003r. formalnie pełniła funkcję rodziny zastępczej dla małoletnich dzieci brata, następnie postanowieniem z dnia 13.12.2000r. Sąd Rodzinny ograniczył ich matce - M. B. władzę rodzicielską nad dziećmi.

Mimo upływu czasu, B. R. nigdy nie pogodziła się ze śmiercią brata. Nadal o nim pamięta. Jego brak jest dla niej szczególnie dotkliwy w czasie uroczystości rodzinnych. B. R. często odwiedza grób brata, w rocznice jego śmierci zawsze zamawia mszę, nadal odczuwa żal i smutek po śmierci brata.

(dowód: k- 61v. w zw. z k- 59 - zeznania B. R. w charakterze strony

k- 60v. - zeznania świadka P. Z.

k- 61- zeznania świadka R. B.)

W związku ze śmiercią C. B. będącą skutkiem wypadku komunikacyjnego, pozwany (...) SA w W. - jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, odmówił przyznania B. R. zadośćuczynienia.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód: k- 27, 29- decyzja)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań świadków P. Z. (k-60v.) i R. B. (k-61) oraz z zeznań powódki B. R. (k-61v.).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. Z. i R. B., którzy opisali relacje zmarłego z powódką, jej cierpienia w związku ze śmiercią brata, wpływ wypadku na całą rodzinę zmarłego i życie powódki. Ich zeznania były spójne i wzajemnie uzupełniały się z wiarygodnymi zeznaniami powódki B. R., która opisała sytuację rodzinną przed wypadkiem z dnia 22.08.1998r. i po wypadku, wzajemne relacje powódki z bratem C. B., ból i cierpienie po jego śmierci, emocje związane z jego stratą, podtrzymywanie pamięci o nim i codzienne życie przed jego śmiercią i po jego śmierci. W ocenie Sądu, złożone przez powódkę zeznania są przekonujące, obrazują ból i cierpienie, jakiego powódka doznała po śmierci brata.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy zachodzą przesłanki do zasądzenia -wobec doznanej przez powódkę wskutek śmierci C. B. krzywdy - zadośćuczynienia na jej rzecz, a w konsekwencji czy jest ona uprawniona do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyzsza regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

Stosownie do treści przepisu art. 446 §4 kc sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten wprawdzie nie obowiązywał w dacie śmierci C. B., jednakże roszczenie wynikające z faktu że śmierć brata powódki nastąpiła w wyniku przestępstwa nie uległo przedawnieniu do dnia jego wejścia w życie tj. 03.08.2008r. (Dz.U.z 2008 116,231), dlatego też w ocenie Sądu ma on w niniejszej sprawie zastosowanie w miejsce przepisu art. 448kc w zw. z art. 24 kc. Ponadto w ocenie Sądu, dzieląc poglądy orzecznictwa więzi rodzinne powinny być dobrem szczególnie chronionym.

Tak też wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 306/15, wyrok z dnia 2015-11-13 (LEX nr 1934389). Jak podkreślił Sąd Apelacyjny potrzeba zaliczenia więzi rodzinnych do dóbr osobistych podlegających ochronie cywilnoprawnej wynika nie tylko z przeświadczenia o trudnym do wyrażenia znaczeniu tej więzi w życiu każdej osoby fizycznej doświadczającej życia rodzinnego, ale również z cierpienia będącego następstwem zerwania tej więzi, zwłaszcza w sposób nagły, w tym spowodowany przez osoby trzecie oraz wskutek wypadku. Cierpienie towarzyszące utracie małżonka, dziecka, brata lub siostry należy do skrajnie negatywnych i równie intensywnych doświadczeń, a jego następstwa przez znaczny okres czasu mogą stanowić istotną przeszkodę we wszystkich niemal sprawach życiowych osoby, która została pozbawiona takich więzi, czyli wśród dóbr osobistych, której pojawiło się autonomiczne dobro osobiste w postaci kultu osoby zmarłej, którego istnienie od dawna nie budzi wątpliwości. Trudno nie dostrzec relacji przyczynowej pomiędzy poczuciem więzi rodzinnych a kultem osoby zmarłej, w szczególności nie sposób

zaprzeczyć, że powstanie drugiego z tych dóbr jest następstwem utraty pierwszego. W ocenie Sądu stanowisko to znajduje zastosowanie również w niniejszej sprawie.

Na podstawie przepisu art. 446§4kc uprawnionymi do żądania kompensaty są najbliżsi członkowie rodziny zmarłego. Wskazany krąg podmiotów- zdaniem Sądu, należy definiować m.in. za pomocą kryterium relacji małżeńskich i pokrewieństwa. Obejmuje on małżonka i dzieci zmarłego oraz innych krewnych, powinowatych, a także osoby niepowiązane formalnymi stosunkami prawnorodzinnymi (np. konkubent), jeżeli zmarły utrzymywał z nimi stosunki rodzinne, pozostając faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 2011r., III CSK 279/10, LEX nr 898254). W ocenie Sądu do kręgu uprawnionych należeć zatem będzie także siostra zmarłego, jeśli między nią i zmarłym istniała silna i pozytywna więź.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie doznane cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez członka rodziny zmarłego krzywdę, przyznawaną jednorazowo. Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach. Kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Na rozmiar krzywdy podlegającej kompensacie na podstawie art. 446 § 4 k.c. mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia (np. nerwicy, depresji), rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy oraz wiek pokrzywdzonego (por. wyrok SA w Lublinie z 18.10.2012 r., I ACa 458/12, LEX nr 1237237). Treść art.446 §4 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy tragiczna, nagła i niespodziewana śmierć C. B. była dla jego rodziny bolesną stratą. Stała się przyczyną ich cierpienia, a jej konsekwencją było uczucie żalu i krzywdy. Stratę tę odczuła również siostra zmarłego B. R., która była silnie emocjonalnie związana z bratem C. B.. Powódka mieszkała po sąsiedzku z bratem, ich dzieci bawiły się na wspólnym podwórku. Rodzeństwo wspierało się na co dzień i wzajemnie sobie pomagało w trudnych chwilach, szczególnie w okresie rozvodu powódki oraz nasilenia choroby alkoholowej żony zmarłego. Wstrząs, jakiego doznała powódka w związku ze śmiercią brata, był bardzo silny. Powódka nie mogła uwierzyć, że utraciła jedynego brata, że nie będzie on już częścią jej życia, tęskniła za nim i czuła się osamotniona. Śmierć C. B. spowodowała, że z dnia na dzień powódka, jak również pozostali członkowie rodziny, zostali pozbawieni jego codziennego towarzystwa. Pośrednio była ona również przyczyną zachorowania matki powódki i C. B., później jej śmierci i koniecznością samotnego podolania przez powódkę wszystkim problemom życiowym. Mimo upływu czasu powódka nadal nie może pogodzić się ze śmiercią brata, którego brak ciągle odczuwa, szczególnie podczas uroczystości rodzinnych i świąt. Zdaniem Sądu niewątpliwym jest, że powódka doznała krzywdy w związku ze śmiercią brata, z którym była silnie emocjonalnie związana, została pozbawiona jego wsparcia, możliwości dalszego spędzania czasu z nim, codziennych kontaktów, rozmów. Wskazane okoliczności przesądzają zatem o zasadności jej roszczenia co do zasady. Z uwagi na łączące ją z bratem więzi powódka należy do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego i jest uprawniona do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności stopień cierpienia powódki, Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że powódka winna otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Zdaniem Sądu kwota, która zrekompensuje powódce B. R. jej cierpienie, to kwota 30.000 zł. Kwota ta nie jest, zdaniem Sądu, wygórowana i jest utrzymana w rozsądnych granicach. Nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy powstałe w związku ze śmiercią jedynego brata.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż zgłoszone w niniejszej sprawie roszczenie o zadośćuczynienie jest co do zasady i co do wysokości uzasadnione. Zachodzą bowiem przesłanki do zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz powódki z uwagi na doznaną przez nią krzywdę wywołaną śmiercią brata.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 446 §4 kc w zw. z art. 822 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powódki B. R. kwotę 30.000 zł.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), strona powodowa domagała się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia lub spełnia je jedynie częściowo i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. Powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia 24.04.2015r., tj. od dnia następnego od dnia wydania decyzji w przedmiocie odmowy przyznania zadośćuczynienia. Poczynione przez Sąd ustalenia pozwoliły na stwierdzenie, że roszczenie powódki co do zasady było uzasadnione. Tym samym Sąd zasądził ustawowe odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 24.04.2015r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Strona przegrywająca sprawę - w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania- obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, tj. koszty procesu (art. 98 kpc). (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych.

W niniejszej sprawie B. R. była zwolniona od ponoszenia kosztów opłaty sądowej od pozwu w wysokości 1.500 zł. Była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika - radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10000 zł do 50000 zł, wynosi 2.400 zł. Uiszcila opłatę administracyjną od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości tj. w kwocie 4.800 zł wskazując na nakład pracy pełnomocnika i jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia, wykraczający poza ramy uprawniające go do ubiegania się o stawkę minimalną wynagrodzenia. W myśl przepisu §2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa procesowego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sporu. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodziły podstawy do przyznania pełnomocnikowi wynagrodzenia w zwiększonym wymiarze. Niniejsza sprawa nie była sprawą skomplikowaną, wymagającą od pełnomocnika zwiększonego nakładu pracy. Pełnomocnik powódki złożył jedno pismo procesowe tj. pozew. Poza tym reprezentował powódkę na jednej rozprawie, w czasie której przesłuchano powódkę i dwóch świadków. Podjęte przez niego czynności były typowe. Tym samym Sąd ocenił, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w tym zakresie.

Mając zatem na uwadze wynik procesu, który pozwany przegrał, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc, w punkcie II sentencji zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiścić, obciążając nimi przeciwnika. Koszty nieobciążające przeciwnika Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z zasądzonego roszczenia.

Mając więc na uwadze, że pozwany przegrał proces, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1.500 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia zwolniona była powódka, jak w punkcie III sentencji.

SSR Magdalena Lemańczyk- Lis

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep.C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K., 2016-05-14